

A JUSTITIA BIZOTTSÁG TÉNYFELTÁRÓ ÉS ELEMZŐ VIZSGÁLATI ANYAGA, AZ 1956-OS SZOVJET KATONAI INTERVENCIÓRÓL

(Készítette a Justitia Bizottság: Dr. Bokor Imre, dr. Csendes László, Csukás Irén, dr. Gera Károly, dr. Léh Tibor, dr. Papp Iván, Péteri Attila, Szabó Béla. Közreműködött: Kéri Edit, Lévy Attila, Orbán Éva, Patrubány Miklós, Rác Sándor. A részanyagokat összeállította dr. Bokor Imre, a CD képanyagot válogatta Szabó Béla, a szakirodalom begyűjtésében segédkezett Csukás Irén)

P R E A M B U L U M

A Kárpát medencében honalapítóvá vált magyarság történelme, dicsőséges és tragikus események sorozatát tartalmazza. Hazánk *geostratégiai helyzetének* következtében, a szláv és a germán népek „tengerében” (érdekszférájukban, ütközési zónájukban), gyakran keveredett konfliktusba szomszédaival, valamint - a szomszédait is támadó - (mongol, török) hódítókkal.

A kis népekre jellemző „*vis maior*” helyzetekben, Magyarország is átmeneti vagy tartósabb szövetségre lépett egyes nagyhatalmakkal (törökökkel, osztrákokkal, németekkel, szovjetekkel), felelt a következményekért (l.: I. és II. világháborúkat), nem egy esetben *irreálisan magas árat* fizetve azért, mert *elkerülhetetlenül* belesodródott a világhatalomra törő birodalmak között kirobbant konfliktusokba.

Történelmi tény, hogy a magyarság soha nem kezdeményezett és nem indított hódító háborúkat, nem akart más népeket leigázni, jogos érdekeit békés úton kívánta rendezni, ugyanakkor függetlenségének vagy területi integritásának védelme érdekében, gyakran ragadott fegyvert, idegen hódítók és/vagy hazai kollaboránsaik ellen.

A mongolok (tatárok) és (főként) a törökök elleni szabadságharcaink gyakorlatilag Nyugat-Európa védelmét is szolgálták, és ez a „védőbástya” jellegű missziónk olyan hatalmas vérvesztéssel járt, hogy a törökök kiűzését követően, a magyarság korábbi - Angliához és Franciaországhoz közelítő - lélekszáma, az egyötödére csökkent!

A Habsburgok elleni 1848-49-es forradalmunk és szabadságharcunk újabb megpróbáltatások elé állította népünket, ugyanakkor helytállásunkra jellemző, hogy az osztrákok csak I. Miklós cár *200 ezer fős intervenció seregének* köszönhették, hogy Magyarország nem szakadt ki a birodalomból.

Az I. világháborúban (1914-18), a vesztesek oldalán, hazánkat érte a békeszerződésben megállapított legsúlyosabb retorzió: elvesztettük területünk 71,4 %-át, lakosságunk 61,8 %-át, és a Népszövetség Jótételei Bizottsága - jótételeként -, 200 millió aranykorona megfizetését írta elő.

A II. világháborúban való részvételünket (1941-1945) újabb területelcsatolással és dollár-százmilliók kifizetésével büntették a győztesek, de a legnagyobb büntetést az jelentette, hogy a Szovjetunió megszállta hazánkat, bevezették az egypártrendszerre és a proletárdiktatúrára támaszkodó szovjet (bolsevik) rendszert, és évtizedekkel

visszavetették mezőgazdasági, ipari, kulturális, kereskedelmi, közúti, vasúti, távközlési, mikroelektronikai és számítástechnikai fejlődésünket.

1956-ban, a szovjet névre átkeresztelt orosz hódítók, cári elődjük hagyományaira támaszkodva, kb. 200 ezer fős, *állig felfegyverzett* hadsereggel verték le a helytartójukként idetelepített Rákosi-Gerő-Farkas és bandájuk ellen kirobbant forradalmunkat, valamint az agressziójuk ellen kibontakozott szabadságharcunkat.

Elsőpró (létszámban és harcitechnikai eszközökben megmutatkozó) erőfölényük birtokában, szétlőtték Budapest egyes negyedeit, főútvonalon lévő épületeit, tönkretették útvonalaink többségét, számos városunk laktanyáit és középületeit, repülőtereinket, lezárták a nyugati határainkat, kollaboránसाik bevonásával akadályozták, elfogták vagy legyilkolták, a nyugatra menekülők egy - máig is tisztázatlan számú - részét.

A szovjet szuronyokkal létrehozott Kádár-féle bábkormány felállításával és kollaborálásával, további *személyi és anyagi* veszteségek *közvetlen* vagy *közvetett okozói* voltak, mivel az „összkomfortos” sztrájk kirobbanása (valamint az abból eredő anyagi károk), illetve a nyugatra menekült, mintegy 200 ezer főt kitevő emberveszteségünk, az agresszorok számláját terhelik, nem elfelejtkezve arról sem, hogy *tevékenyen közreműködtek Kádár véres megtorlási akcióiban*.

Vizsgálat tárgyát képezi az is, hogy az ún. Kádár rezsim konszolidációját követően (vagyis 1957 májusától kezdve), miért volt szükség megnövelt létszámú szovjet („ideiglenesnek” címkézett) csapatok állomásoztatása hazánkban, és milyen költségkihatással volt ez a magyar népgazdaságra?

Tekintettel arra, hogy a Szovjetunió a forradalmárainktól elszenvedett *erkölcsi, ideológiai, anyagi és személyi* veszteségei ellenére, még hosszú ideig konzerválta a hatalmát, ezért a szocialista tábornak nevezett, a Kremlből irányított társadalmi „képződmény” szétesését követően, csak most kerülhetett sor arra, hogy megvizsgáljuk a hazánk ellen elkövetett szovjet agressziót, és kártérítési igényeink tételeit.

Az emberiség történelmében lezajlott mintegy 14 000 háborút (fegyveres összetűzést) lezáró 8 000 *békeszerződés* többségéből megállapítható, hogy a „hadisarc” (kártérítés vagy jóvátétel) nagyságrendjében általában a *győztes fél* döntött, de nem számított ritkaságnak, hogy a *szemben álló felek* megállapodása alapján rendezték le ezt a kérdést.

A jelen dolgozat összeállításának az a célja, hogy hiteles dokumentumok (íratok, képanyagok, számítások, vázlatok, stb.) és tanúk tényanyagaira támaszkodva,- feltárja az '56-os forradalom és szabadságharc azon fontosabb történéseit, amelyek a hazánk ellen végrehajtott szovjet katonai intervencióval kapcsolatosak. A begyűjtött és feldolgozott anyagok alapján pedig, konkrét javaslatokat (ajánlásokat) rögzítsen az anyagi kártérítés indoklására, illetve értékére, megjelölve az intervenciót kitervelő (kiagyalo) és megvalósító (konkrétan támogató), velük kollaboráló államokat (utódállamokat), szervezeteket, illetve azokat a személyeket, akiktől elvárható lenne, hogy szóban vagy írásban megkövessék a magyar népet.

.....

.....

.....

1. §.

JOGI ELEMZÉSEK

I.

ÁLTALÁNOS ÉS NEMZETKÖZI JOGI ALAPOK VIZSGÁLATA, AZ '56-OS FORRADALOM ÉS SZABADSÁGHARC ESEMÉNYEINEK FÜGGVÉNYÉBEN.

(KÁRTÉRÍTÉS A NEMZETKÖZI JOGBAN, KIEMELT JOGI ÉRVEK, A HAZÁNK ELLEN 1956-BAN ELKÖVETETT SZOVJET AGRESSZIÓ JÓVÁTÉTELÉÉRT)

A kártérítés fogalma már a nemzetközileg rendezett jogviszonyok előtt is létezett, de akkor még sok volt a tisztázatlan kérdés, amelyek a visszaélési lehetőségek forrásait képezték. Alapvető jogi fogalom, hogy a cselekedetek felelősséggel járnak, és károkozás esetén, az elkövetőnek (elkövetőknek) meg kell téríteni az okozott károkat. Ez így van a polgár-, a büntető- és a nemzetközi jogban is.

1956-ban a szovjet hadsereg agressziót követett el Magyarországgal szemben, háborús akciót vezetett az ország ellen, megdöntve a legális kormányt, figyelmen kívül hagyva a magyar nép akaratát. A Magyarok Világszövetsége a forradalom 50. évfordulója alkalmából 2006. október 15-én rendkívüli megemlékező közgyűlést tartott, és a következő határozatot hozta:

„1956 októberében és novemberében Magyarországot fegyveres támadás érte a világ akkori legerősebb hadserege részéről. Magyarország hadüzenet nélkül háborús színtérré vált. Az ártatlanul kioltott életek tízezreiért, az ekkor okozott szörnyű pusztításért, a Magyarok Világszövetségének rendkívüli, emlékező Küldöttgyűlése kezdeményezi és követeli kártérítés fizetését az agressziót elkövető Szovjetunió utódállamaitól. Teszi ezt annál is inkább, mivel időközben ezek az államok a jogállamiság és a demokrácia útjára léptek.”

Az MVSZ keretében, egy független bizottság alakult (Justitia Bizottság néven) azzal a feladattal, hogy feltárja, vizsgálja (elemezze) és jogi, valamint szakmai érvek alapján feldolgozza a magyarsággal szemben elkövetett sérelmeket, továbbá indítványozza az illetékes szervek felé (kormány, bíróság, ügyészség) azokat a szükséges lépéseket, amelyeket meg kell tenni a jogorvoslat beindítása (teljesíthetősége) érdekében.

A továbbiakban, magyar kormány feladatát képezi, hogy (a kapott adatok birtokában) tárgyalásokat kezdeményezzen kártérítés céljából, a volt Szovjetunió utódállamaival, a tárgyalások kudarca esetén pedig, forduljon nemzetközi jogi intézményekhez. Amennyiben a kormány nem vállalná fel ennek a feladatnak a teljesítését, akkor a Magyarok Világszövetsége és a Justitia Bizottság tesz meg mindent annak érdekében, hogy a problematikus kérdés igazságos (törvényes) megoldást nyerjen.

II.

A KÁRTÉRÍTÉS ALAPJAI

a.) A HÁBORÚS KÁROK KÖVETKEZMÉNYEINEK SZABÁLYOZÁSA A MÁSODIK VILÁGHÁBORÚIG

Az alcímben megjelölt szabályozás gyakorlatilag a napóleoni háborúk, valamint néhány későbbi konfliktus hatására fogant (a felek megállapodásával alkotott) háborús jogszabályokat tartalmazza, amelyeket az első világháborús káresemények vizsgálata során is alkalmazták.

Nevezhetjük a sors iróniájának, de az 1914-1918-as háború során hatályos háborús jogra vonatkozó nemzetközi megállapodások annak a második békekonferenciának a gyümölcsei, melyet Hágában hívtak össze, és amely 1907. október 18-án zárult. Meg kell jegyezni, hogy nem az 1907-es megállapodás volt az első jogi egyezmény a hadviselő felek között., mert ezt megelőzően számos diplomáciai nyilatkozatot szentesítettek a XIX. század második felében, de ezeknek nem volt kötelező erejű jogi értéke. Az elfogadott megállapodások közvetlen előzménye, az 1899. július 29.-ei békekonferencia volt, melyet szintén Hágában hívtak össze. Annak ellenére, hogy az 1907-es megállapodás az 1899-es évin alapul, de annál sokkal részletesebb, egyben pedig kötelező jellegű a ratifikáló államokra nézve.

A szabályozásban talált kompromisszum a következő: *az önkéntes csapatok és hadtestek tagjait is hadban állónak minősíti, abban az esetben, ha élükön felelős vezető áll, ha fel tudnak mutatni egy állandó és távolról is felismerhető jelzést, ha nyíltan viselnek fegyvert, és ha a hadműveletekben alkalmazkodnak a háborús szokásjoghoz. Másrészt,- a haderő, a harcolókon kívül állhat olyan személyekből, mint a táborigényesek, orvosok, ápolók, stb., tehát fogságba esésük során, őket is hadifogolyként kell kezelni.*

A háborús vezetésről szóló szabályzatban lefektetett törvények még érdekesebbnek bizonyulnak. Amennyiben helyesen alkalmazzák őket, kétségtelenül ez utóbbiak korlátozták leginkább a hadviselő államok pusztító katonai erejét. Ezen törvények elején, az egyik legmeghatározóbb tulajdonsága lévén, az összes többi magyarázatául szolgál: „A hadviselő feleknek nincs korlátlan joguk az ellenség elpusztítására irányuló eszközök megválasztásában” (22-es cikkely).

Röviden: ez a rendelkezés alkotja egy olyan háborús jog alapját, melynek egyértelmű célja, a háború szigorának enyhítése. Ezen általános rendelkezést részletező egyéb rendelkezései között találunk olyat, amely tiltja a kegyelemadás megtagadását, olyat, mely tiltja a magát megadó ellenfél bántalmazását, illetve megölését, az ellenséges polgár tulajdonának tönkretételét, elsajátítását, kivéve abban az esetben, ha a rombolás vagy eltulajdonítás a háború érdekét szolgálja, tilos továbbá mérgek és mérgező fegyverek bevetése.

Ez utóbbihoz közelít - bár sokkal általánosabban fogalmaz -, az a rendelkezés, amely a fölösleges fájdalmat okozó fegyverek, lövedékek, vagy speciális anyagok használatát tiltja. Logikus módon tilos védtelen városokat, lakásokat, vagy épületeket támadni vagy bombázni, mivel ez minden katonai szükségletet nélkülöz. Helység harcban vagy légi-csapás, illetve rakéta-és tüzérségi tüzecsapás alkalmazásakor, minden lehetséges módon törekedni kell a helyi kultúráknak, művészeteknek és tudományoknak szentelt épületek,

valamint a történelmi emlékművek és kórházak megóvására. A rendelkezés betartásától akkor lehet eltekinteni, ha ezek a helyek katonai célokat is szolgálnak.

Az 1907-ben, Hágában jelenlévő felhatalmazottak meg voltak győződve arról, hogy ez a kölcsönös megegyezésen alapuló jogi megállapodás csak egy lépcsőfok a további törvényhozásban, és a háborús jog folyamatos fejlődésében. „A földi háború törvényeiről és szokásjogról szóló megegyezés” előszavában a rendeletet saját elhatározásukból „A háborús jogszabályokról szóló törvénykönyv teljesebb változata” címet kapta.

A hágai egyezményt később kibővítették a genfi konferencia során, mely az 1864-ben alakult Vöröskereszt szellemiségének folytatása, azt nemzetközi szintre emelve.

Az I. világháború utáni békeszerződések, - úgy a versaillesi, mint a trianoni -, kemény anyagi kártérítésre ítélték a vesztes országokat. Németországnak 132 Mrd aranymárkát, Ausztriának, Bulgáriának és Magyarországnak 12 Mrd aranymárkát kellett fizetnie a győztes államoknak (ez Magyarország esetében 200 millió aranykorona kifizetését jelentette).

Ami a lakosságot illeti,- a győztes államok törvényben rendelkeztek a privát károk jóvátételéről, így a kártérítés nemcsak a kárt szenvedett államot illette meg, hanem annak polgárait is(!), akik a bonyolult jogszabályok mellett, bizonyos feltételekkel részesülhettek belőle.

Az első világháború után, a mai ENSZ elődje, a Nemzetek Szövetsége,- folytatva a hágai egyezmény szellemét, arra törekedett, hogy a nemzetközi konfliktusok megoldása békés úton történjen, háború, illetve katonai erő elkerülésével.

A II. világháborút bezáró békeszerződést 1947. február 10-én írták alá Párizsban. A békeszerződés háborús jóvátétel fizetésére kötelezte a vesztes országokat (Németország, Finnország, Olaszország, Románia és Magyarország), Magyarországnak összesen 300 millió dollárt kellett fizetni, ebből 200 milliót a Szovjetunió, 50 milliót Jugoszláviának, 50 milliót Csehszlovákiának.

b.) A II. VILÁGHÁBORÚ UTÁNI IDŐSZAK, AZ ENSZ TEVÉKENYSÉGÉNEK FÜGGVÉNYÉBEN.

A II. világháború után megalakult ENSZ, (előbb San Franciscóban, majd később New Yorkban) fő célja a nemzetek közötti békés együttélés biztosítása. A Szovjetunió alapító tagja 1945. október 24-e óta, Magyarország pedig 1955. december 17-én nyerte el a tagságát.

Mára szinte minden állam tagja, kivéve Svájc, a Szent Szék, és Tajvan kivételével. Az ENSZ chartájának 2. és 4. §-a tiltja a háborút, mint a konfliktusok megoldásának eszközét, ugyanakkor tiltja az erőszakos eszközök használatát is. A nemzetközi jogban a háború kirobbantása bűncselekménynek nyilvánítható, és mint minden bűncselekményt követően, az áldozat igényt tarthat a jóvátételre. Az agresszió, és a háborús bűncselekményeknek gyakorlatilag sok formája van, például a lakosság elleni erőszak, fegyverszünet megszegése, fosztogatás, stb.

c.) KUVAITI PÉLDA

1990. augusztus 2-án Irak megtámadja Kuvaitot. 1991. április 3-án az ENSZ Biztonsági Tanácsa Irakot felelősnek nyilvánította különböző károk okozása miatt, amelyek a Kuvait elleni agresszió és megszállás során keletkeztek.

E célból egy Kártérítési Bizottság jött létre, amely Genfben székel és hat különböző felszólalási-kategóriát fogadtak el. Fizikai (élő) személyek, valamint cégek (jogi személyek) követelhetnek kártérítést a kormányukon, vagy nemzetközi szervezeteken keresztül.

A Kártérítési Bizottság több milliárd dollár megfizetésére kötelezte Irakot. A kártérítést az iraki Petrol Vállalat eladásából kezdték finanszírozni. Jelenleg a kártérítési folyamat végrehajtása, az iraki belső konfliktusokkal terhelt helyzet miatt nehézségekbe ütközik.

II.

A SZOVJETUNIÓ FELELŐSSÉGE

Az 1947-ben aláírt párizsi békeszerződés egyik mellékletében meghatározottak szerint, szovjet csapatok állomásozhatnak Magyarországon és Romániában, hogy biztosítsák a Szovjetunió és Ausztria szovjet zónája közti katonai utánpótlási vonalat.

1955. május 15-én Ausztria szuverén semleges állam lett, ezzel a négy megszállási övezet megszűnt, és a szovjet csapatok útvonal-biztosítási feladata is véget ért. Egy nappal az osztrák semlegesség elfogadása előtt (vagyis: május 14-én) viszont, létrehozták a Varsói Szerződés Szervezetét (röviden: Varsói Szerződés: VSZ), és ezzel (a szovjetek véleménye szerint) továbbra is lehetővé vált, hogy csapatait Magyarország területén állomásoztassa.

Az alábbiakban mellékelt VSZ okmány elemzése alapján viszont megállapítható, hogy ez a Szerződés nem jogosít fel egyetlen államot sem a Szerződő Felek részéről, hogy csapatokat állomásoztasson egy másik állam területén. Ebből következik, hogy a Magyarországon maradt különleges hadtest csapatai,- jogtalanul tartózkodtak hazánkban 1955. május 15-ét követően!

A Szerződő Felek megállapodása alapján készült okmány nem rögzíti egy vagy több Szerződő Fél által foganathatosító Szerződés felmondási lehetőségeit (feltételeit), és nem jogosítja fel senkit sem arra, hogy fegyveres erőszakkal lépjen fel a Szerződésből kilépni szándékozóval szemben.

A VARSÓI SZERZŐDÉS SZERVEZETÉNEK 1955. MÁJUS 14-I MEGALAKULÁSÁT RÖGZÍTŐ OKMÁNY MAGYAR NYELVŰ VÁLTOZATA

Barátsági, együttműködési és kölcsönös segélynyújtási szerződés az Albán Népköztársaság, a Bolgár Népköztársaság, a Magyar Népköztársaság, a Német Demokratikus Köztársaság, a Lengyel Népköztársaság, a Román Népköztársaság, a Szovjet Szocialista Köztársaságok Szövetsége és a Csehszlovák Köztársaság között.

A Szerződő Felek,

- újból megállapítva, hogy olyan európai kollektív biztonsági rendszer megerősítésére törekszenek, amely valamennyi európai állam részvételén alapulna társadalmi és államrendszerükre való tekintet nélkül, s amely lehetővé tenné erőfeszítéseik egyesítését az európai béke biztosítása érdekében,
- figyelembe véve egyszersmind a párizsi egyezmények megerősítése következtében Európában előállt helyzetet, amely egyezmények a felfegyverzett Nyugat-Németország részvételével és az észak-atlanti tömbbe való bevonásával a "Nyugat-európai Unió" alakjában új katonai csoportosulás létrehozását helyezik kilátásba, ami fokozza az újabb háború veszélyét és veszélyezteti a békeszerető államok nemzeti biztonságát,
- meggyőződve arról, hogy az európai békeszerető államoknak ilyen körülmények között meg kell tenniük a biztonságuk biztosításához szükséges és az európai béke fenntartásának érdekét szolgáló intézkedéseket,
- az Egyesült Nemzetek Szervezete Alapokmányának célkitűzéseit és elveit követve,
- a barátság, az együttműködés és a kölcsönös segélynyújtás további megszilárdításának és fejlesztésének érdekében, az államok függetlensége és szuverenitása tiszteletben tartásának, valamint a belügyeikbe való be nem avatkozásnak elveivel összhangban,

elhatározták, hogy megkötik a jelen barátsági, együttműködési és kölcsönös segélynyújtási Szerződést és

Meghatalmazottaikként kijelölték:

- az Albán Népköztársaság Nemzetgyűlésének Elnöksége Mehmet Shehut, az Albán Népköztársaság Minisztertanácsának elnökét,
- a Bolgár Népköztársaság Nemzetgyűlésének Elnöksége Viko Cservenkovot, a Bolgár Népköztársaság Minisztertanácsának elnökét,
- a Magyar Népköztársaság Elnöki Tanácsa Hegedűs Andrást, a Magyar Népköztársaság Minisztertanácsának elnökét,
- a Német Demokratikus Köztársaság Elnöke Otto Grotewohlt, a Német Demokratikus Köztársaság miniszterelnökét,
- a Lengyel Népköztársaság Államtanácsa Jozef Cyrankiewiczet, a Lengyel Népköztársaság Minisztertanácsának elnökét,
- a Román Népköztársaság Nagy Nemzetgyűlésének Elnöksége Gheorghe Gheorghiu-Dejt, a Román Népköztársaság Minisztertanácsának elnökét,
- a Szovjet Szocialista Köztársaságok Szövetsége Legfelső Tanácsának Elnöksége Nyikolaj Alekszandrovics Bulganyint, a Szovjetunió Minisztertanácsának elnökét,

- a Csehszlovák Köztársaság Elnöke Viliam Sirokyt, a Csehszlovák Köztársaság miniszterelnökét,

akik kellő alakban és teljesen rendben talált meghatalmazásaik bemutatása után az alábbiakban állapodtak meg:

1. Cikk

A Szerződő Felek kötelezik magukat arra, hogy az Egyesült Nemzetek Szervezete Alapokmányának megfelelően nemzetközi kapcsolataikban tartózkodnak az erővel való fenyegetéstől, vagy annak alkalmazásától, és nemzetközi vitáikat békés eszközökkel oly módon oldják meg, hogy ne veszélyeztessék a nemzetközi békét és biztonságot.

2. Cikk

A Szerződő Felek kijelentik, hogy az őszinte együttműködés szellemében készek részt venni minden nemzetközi akcióban, amelynek célja a nemzetközi béke és biztonság biztosítása és minden erejüket e célok megvalósítására fordítják.

A Szerződő Felek egyben arra fognak törekedni, hogy más olyan államokkal való megegyezés alapján, amelyek hajlandók ebben együttműködni, hatékony intézkedéseket foganatosítsanak a fegyverzet általános csökkentésére és az atom- és a hidrogénfegyver, valamint a tömegpusztító fegyverek egyéb fajtáinak betiltására.

3. Cikk

A Szerződő Felek a nemzetközi béke és biztonság megerősítésének érdekeit szem előtt tartva tanácskozni fognak egymással a közös érdekeiket érintő minden fontos nemzetközi kérdésben.

Az együttes védelem biztosítása és a béke és a biztonság fenntartása érdekében mindannyiszor haladéktalanul tanácskozni fognak egymással, valahányszor valamelyikük véleménye szerint a Szerződésben résztvevő egy vagy több államot fegyveres támadás fenyegeti.

4. Cikk

Ha valamely állam, vagy valamely államcsoport Európában fegyveres támadást intéz a Szerződésben résztvevő egy vagy több állam ellen, a Szerződésben résztvevő minden állam az Egyesült Nemzetek Szervezete Alapokmánya 51. Cikkének megfelelően, az egyéni vagy kollektív önvédelem jogának megvalósításaképpen egyenként és a Szerződés többi tagállamával való megegyezés szerint, minden szükségesnek mutakozó eszközzel, a fegyveres erő alkalmazását beleértve, azonnali segítséget nyújt a megtámadott államnak vagy államoknak. A Szerződésben résztvevő államok haladéktalanul tanácskozni fognak a nemzetközi béke és biztonság helyreállítására és fenntartására szükséges együttes intézkedésekről.

Az e cikk alapján tett intézkedésekről az Egyesült Nemzetek Szervezete Alapokmánya rendelkezéseinek megfelelően tájékoztatni fogják a Biztonsági Tanácsot. Ezeket az intézkedéseket azonnal felfüggesztik, mihelyt a Biztonsági Tanács megteszi a nemzetközi béke és biztonság helyreállítására és fenntartására szükséges intézkedéseket.

5. Cikk

A Szerződő Felek megállapodtak abban, hogy megalakítják azon fegyveres erőiknek egyesített parancsnokságát, amelyeket a Felek megegyezése szerint az együttesen megállapított elvek alapján működő parancsnokság vezénylete alá helyeznek. Védelmi képességük megerősítésére szükséges egyéb összeegyeztetett intézkedéseket is tesznek,

hogy megvédelmezzék népeik békés munkáját, biztosítsák határaik és területük sértetlenségét és az esetleges támadással szembeni védelmét.

6. Cikk

Abból a célból, hogy a Szerződésben résztvevő államok megvalósítsák a jelen Szerződésben előírt egymás közötti tanácskozást és megvizsgálják az e Szerződés végrehajtásával kapcsolatban felmerülő kérdéseket, Politikai Tanácskozó Bizottságot állítanak fel, amelyben a Szerződésben résztvevő minden államot a kormány valamelyik tagja vagy más külön kinevezett kiküldött képvisel. A bizottság - ha szükségesnek látja - kisegítő szerveket alakíthat.

7. Cikk

A Szerződő Felek kötelezik magukat arra, hogy nem vesznek részt semmiféle koalícióban vagy szövetségben és nem kötnek semmiféle egyezményt, amelynek céljai ellentétesek a jelen Szerződés céljaival. A Szerződő Felek kijelentik, hogy az érvényes nemzetközi szerződéseikben megállapított kötelezettségeik nem ellentétesek a jelen Szerződés rendelkezéseivel.

8. Cikk

A Szerződő Felek kijelentik, hogy az egymás közötti gazdasági és kulturális kapcsolatokat továbbfejlesztése és erősítése érdekében a barátság és az együttműködés szellemében fognak eljárni, kölcsönösen tiszteletben tartván függetlenségüknek, állami szuverenitásuknak és az egymás belügyeibe való be nem avatkozásnak az elvét.

9. Cikk

A jelen Szerződéshez társadalmi és államrendszerükre való tekintet nélkül csatlakozhatnak oly más államok, amelyek kifejezik készségüket, hogy a jelen Szerződésben való részvétellel hajlandók elősegíteni a békeszerető államok erőfeszítéseinek egyesítését a békének és a népek biztonságának biztosítása céljából. Az ilyen csatlakozás a Szerződésben résztvevő államok beleegyezésével, a csatlakozásról szóló okiratnak a Lengyel Népköztársaság kormányánál való letétele után lép hatályba.

10. Cikk

A jelen Szerződést meg kell erősíteni és a megerősítő okiratokat a Lengyel Népköztársaság kormányánál kell letenni. A Szerződés az utolsó megerősítő okirat letételének napján lép hatályba. A Lengyel Népköztársaság kormánya a Szerződésben résztvevő többi államot minden megerősítő okirat letételéről tájékoztatni fogja.

11. Cikk

A jelen Szerződés húsz évig marad érvényben. A Szerződés a következő tíz évre is érvényben marad azon Szerződő Felek között, amelyek ezen időszak lejártá előtt egy évvel nem nyilvánítják ki a Lengyel Népköztársaság kormányának a Szerződés felmondására irányuló kívánságukat. Ha az európai kollektív biztonsági rendszer létrejön és ebből a célból általános európai kollektív biztonsági szerződést kötnek - amire a Szerződő Felek állandóan törekedni fognak - a jelen Szerződés az általános európai szerződés hatályba lépésének napján érvényét veszti.

Készült Varsóban, az 1955. évi május hó tizennegyedik napján, egyetlen példányban, orosz, lengyel, cseh és német nyelven, amely szövegek mindegyike egyformán hiteles. A jelen szerződés hitelesített másolatait a Lengyel Népköztársaság kormánya eljuttatja a

Szerződés valamennyi résztvevőjéhez.

Fentiek hitelül a Meghatalmazottak a jelen Szerződést aláírták és pecsétjükkel ellátták.

MAGYARORSZÁG megszállásának biztosítása céljából, a szovjetek tovább növelték az itt állomásozó csapataik számát, egy legális kormányt döntöttek meg erőszakkal (fegyveres erővel), és Kádár vezetésével egy bábkormány segítségével előkészítették a talajt arra, hogy (a későbbiekben) nukleáris eszközeiket közelebb vigyék a nyugat felé, hazánk egyes dunántúli területeit felhasználva.

Habár az ENSZ Biztonsági Tanácsa a *szovjet vétőjog miatt* a Szovjetuniót nem tudta elmarasztalni, de az ENSZ Közgyűlése elítélte a szovjet agressziót. A Szovjetunió felelősségét később az *Orosz Föderáció elnöke elismerte, sőt, bocsánatot kért*, nyilvánosan megkövetvén a magyar népet. Másképpen fogalmazva: amikor a szovjet diktatúra véget ért, az utódállamok vezetője elismerte felelősségét.

III.

A KÁRTÉRÍTÉS FELMÉRESE

A kuvaiti precedens értékű (különleges) példának tekinthető, figyelembe véve, hogy az ENSZ egy külön bizottságot hozott létre a kártérítés megállapítása céljából. A magyar esetben jogszerű, igazolt és igazságos lenne, hogy a magyar állam hivatalos felmérés után, esetleg nemzetközi szakértőket is beavatva, a kártérítést a szovjet utódállamoktól kérje..

A kár lehet direkt, vagy indirekt, mert a kuvaiti példából kitűnik, hogy indirekt károk is jóvátételre szorulhatnak. A kár nemcsak anyagi lehet (szétlőtt házak), de gazdasági is. Morális vagy lelki kárt a nemzetközi jog nem ismer, ennek megítélésére nincs nemzetközi precedens. Kiindulópont lehetne, az akkori rezsim „ellenforradalmi károk”-ként nevezett kárbecslése, amelyet az akkori hatóságok állapítottak meg: kb. 20 milliárd forint értékben (1957-es árfolyamértékben számolva).

IV.

AZ UTÓDÁLLAMOK FELELŐSSÉGE

Felvetődik a kérdés, hogy a Szovjetunió széthullása után, kitől lehet kártérítést követelni? A nemzetközi jog szerint az utódállamok felelőssége vitathatatlan, mindenek előtt az Orosz Föderációé, de Ukrajnával és Fehéroroszországgal szemben is, a felelősségük folyamatosságára utaló nemzetközi jogszabályok lettek megfogalmazva, az 1978. augusztus 23-i bécsi egyezményben.

Az egyezmény tulajdonképpen két különböző logikát követ, miszerint szó van az „újból függetlenedő államok”-ról (azaz: azokról az országokról, amelyek a gyarmatosítás alól szabadulnak fel), illetve más egy „nagyobb államból elszakadó terület/tek”-ről. Az első esetben a szakítás dinamizmusán van a hangsúly, ezáltal érvényesül a „tiszta lap” elve, míg a másik esetben az egyértelmű kiindulópont éppen ellenkezőleg a folyamatosság.

Az egyezmény meghatározza a következő alapelvet: „minden olyan szerződés, mely érvényben volt az államok elszakadásának időpontjában az eredeti állam teljes területére nézve, hatályos marad minden így létrejött utódállamra nézve is.” (34. cikkely), az előbb említett szerződés egyébként hatályban marad adott esetben az eredeti állam maradék területére nézve is (35. cikkely).

A nemzetközi jog differenciál a különböző szituációk között: két vagy több ország egyesülése (például a volt két Németország), vagy egy ország békés kettészakadása (Csehszlovákia), vagy vitás szétszakadása (Jugoszlávia). Ami a mi esetünket illeti, a pozitív nemzetközi jog jóformán minden esetben elismeri az Orosz Föderációt, mint a Szovjetunió utódját, helyesebben folytatóságát. Ennek a folytatóságának objektív kritériumai közé tartozik az, hogy az Orosz Föderáció determináns volt a szovjet tagállamok között, földrajzilag az egyik legnagyobb, és a világ nagyhatalmai közé tartozott.

Ami Fehéroroszországot és Ukrajnát illeti, - ez a két ország csak részbeni folytonossággal rendelkezik, mivel mindkét ország az ENSZ-nek alapító tagja, számos nemzetközi szerződést ratifikáltak saját neveikben, amelyek (egyben) a Szovjetuniót is érintették.

Az ENSZ főtitkárához 1991. december 24-én írt levelében Boris Elstine elnök leszögezte, hogy az Orosz Föderáció a Szovjetunió utódjának tekinti magát, Yuli Mikhailovich Vorontsov, Oroszország állandó képviselője az ENSZ-ben 1992. január 27-én szintén hasonló módon nyilatkozott, kijelentette, hogy az Orosz Föderáció folytatja a joggyakorlatot és elfogadja kötelezettségeit, melyek a Szovjetunióra érvényesek voltak. A fentiekre való tekintettel, az Orosz Föderáció, a volt Szovjetunió jogi utódállamának minősül.

V.

ELÉVÜLÉS

A Szovjetunió 1956-ban nemzetközi bünt követett el a Magyarország elleni katonai agressziójával. Egyértelmű, hogy addig, amíg Magyarország szovjet megszállás alatt volt, és hazánkban nem volt demokratikus rendszer, gyakorlatilag lehetetlen volt a Szovjetunió felelősségét felvetni, illetve kártérítést követelni.

A jogi gyakorlatba ismert elévülés fogalmát - tehát - jelen esetben nem lehet szóba hozni vagy alkalmazni, annál is inkább, mert egyes tények nemcsak a Szovjetunió nemzetközi jogszabályokba ütköző (jogi, morális, etikai) cselekményeit tükrözik, hanem - ezen túlmenően -, az emberiség ellen elkövetett cselekmények is történtek, amelyek elévülhetetlenek!

VI.

KONKLÚZIÓ

Vitathatatlan, hogy 1956 októberében és novemberében, a Szovjetunió fegyveres agressziót követett el Magyarország ellen. A szovjet fegyveres erők kijelölt részei - hadüzenet nélkül - beözönlöttek az ország területére. A magyar polgári és katonai forradalmi erők ellen, a Néphadsereg egyes alakulatai ellen, a polgári lakosság, valamint

polgári szervezetek (forradalmi bizottságok, tanácsi szervek, szakszervezetek, rendőrség, nemzetőrség, stb.) ellen léptek fel, emberéletek sokaságát oltották kioltottak ki, és hatalmas gazdasági károkat okoztak az országnak.

Ezt az agressziót, - a Szovjetunió utódjának minősülő -, Orosz Föderáció vezetői elismerték. A nemzetközi jog értelmében tehát a Szovjetunió bűncselekményt követett el!

Ezért a JUSTITIA BIZOTTSÁG által kidogozott, a jóvátétel beindításához szükséges alapanyagot (esetleges kiegészítésével egyetemben),- a magyar kormány, kormányfő és államelnök, a vonatkozó nemzetközi jogszabályok alapján, minden lehetséges fórumon képviselje.

A magyar nép jogos igénye, hogy a világtörténelemben morális győzelemként számon tartott forradalmát és szabadságharcát eltiprói, ne csak erkölcsi, hanem anyagi elégtételt is szolgáltatassanak.

.....

.....

.....

2.§.

A KREMLI BOSZORKÁNYKONYHA MENÚJE

I.

BEVEZETÉS

Az egykori cári Oroszország helyébe lépett Szovjetunió, töretlen lendülettel folytatta elődje terjeszkedési politikáját, a leigázott népek eloroszosítását és a diktatúra (a parancsuralmi rendszer) példátlan méretű (mindent átfogó) kiterjesztését.

Ezt a folyamatot V. I. Lenin indította el, amikor Finnország elszakadási szándékára (szavakban) áldását adta 1917-ben, de szinte azonnal intézkedett egy Finnország elleni katonai akció beindítására.

A finn kormány 1917. december 6-án adta ki a függetlenségi nyilatkozatát Stalberg professzor, köztársasági elnök aláírásával, de még ebben a hónapban kormányellenes fegyveres megmozdulások zajlottak le a szovjetek által támogatott finn kommunisták részvételével.

1918 januárjában, Svesnyikov tábornok 42. orosz hadtestje (komisszárja a finn kommunista párt vezére: Otto Kuusinen) csatlakozott az új kormány ellen fellépő finn ellenforradalmi erőkhöz, és csak báró Mannerheim (Carl Gustaf) tábornok vezette forradalmi csapatok májusig tartó hősies harctevékenységevel sikerült megőrizni a szabadságukat, miután kiverték a vörös intervenciókat az országból.

Leninék meg ezután sem tettek le arról, hogy Finnországot visszatereljék a szovjet táborba, ezért létrehoztak Petrográdban egy tiszti iskolát, és beindították a káderképzést egy leendő finn Vörös Hadsereg részére.

Kuusinen Moszkvában kapott menedéket, fontos beosztásokat töltött be, felesége Aino Kuusinen pedig titkos feladatok teljesítésével segítette a munkáját, de 1937-ben letartóztatták és a vorkutai GULAG-ra szállították. Kuusinen karrierjét mindez nem törte ketté, 1940-1957 között a Karéliai SZSZR elnöki funkcióját töltötte be, majd az SZKP KB titkáráként is dolgozott 1957-1964 között.

Kuusinent háromszor tüntették ki Lenin renddel (Kádárt csak egyszer), Sztalin nagyon megbecsülte azokat a munkatársait, akik szó nélkül tudomásul vették, hogy ártatlanul elhurcolják feleségüket a GULAG-ra (emlékezzünk Kalinyinra, Molotovra, Bugyonijra, Poszkrebisevre, stb.,).

Moszkvában egy utca ma is hirdeti Kuusinen nevét, a „*kiemelkedő képességű forradalmár-és államférfiét*”, aki mérhetetlenül „sokat tett” Finnorszáért és a Szovjetunióért...

A szovjetek terjeszkedési politikáját híven tükrözi az 1939. augusztus 23-án, Moszkvában aláírt, ún. Ribbentrop - Molotov paktum, amelyben a két világhatalomra törekvő nagyhatalom (a Szovjetunió és a Német Birodalom) „*összelelkezett*” egy meg nem támadási szerződés elfogadásával, illetve aláírásával, amelynek titkos záradékában rögzítették Lengyelország közös erővel történő bekebelezését, valamint a balti-államok szovjetesítését..

Nehezen megfeyjthető történelmi rejtélynek számít, hogy a II. világháború kezdetét jelentő Lengyelország elleni német támadást (1939. szeptember 1.) követő szovjet támadást (1939. szeptember 17.) miért hallgatta el „szemérmesen” a világ közvéleménye (?), különös tekintettel arra, hogy a szovjetek bekebelezték Lengyelország keleti részét (kb. 130 ezer négyzetkilométernyi területet), 250 ezer katonát ejtettek foglyul és 1,2 millió lengyel állampolgárt deportáltak a Szovjetunióba. Többségük ott pusztult el, köztük az a 14 ezer lengyel tiszt és civil értelmiségi, akiket 1940 áprilisában és májusában - Katyn körzetében -, a szovjet NKVD-sek bestiális módon legyilkoltak.

Sztalin (Lenin nyomdokán haladva) tovább folytatta a területszerzési politikát, 1939. november 30-án (hadüzenet nélkül) indította meg csapatait Finnország ellen, és érvényesítve nyomasztó erőfölényét, hatalmas területet (kb. 50 000 km²-t) szakított le Finnország testéből a Szovjetunió számára.

És itt érdemes egy kis kitérőt téve, felvillantani a „*szovjetek idegen kormányalakítási sablonjának*”, hosszabb távon is jól működő alkalmazását. A hadműveletek beindulását követő *második napon* (!) ugyanis, felbukkant Sosnovo városka környékén Sztalin bűvészilinderből (régí ismerősünk) Otto Kruusinen, az ortodox finn bolsevik, és bejelentette a finn népi *kormány megalakulását*, példát mutatva Quislingnek (norvég), Kádárnak (alias: Czermanik, Csermanek, Lipták, Barna Jánosnak), Gustav Husáknak (csehszlovák) és Babrak Karmalnak (afgán), miként kell elárulni a szülőhazát.

Mindezek,- a távolinak tűnő történelmi ismeretek, azért kapcsolódnak '56-hoz, mert Hruscov (Nyikita Szergejevics), Sztalin egyik leghűségesebb munkatársa, 1956-ban

azzal a módszerrel, és azt tette Magyarországgal, amit Lenintől, valamint Sztalintól tanult!

Nagy Imre, a Varsói Szerződésből való kilépésünk deklarálásakor, valamint hazánk semleges státuszának elfogadására vonatkozó kérelmének megtételekor, nem tudta (vagy nem emlékezett rá), hogy a szovjet- finn háború kirobbanása előtti tárgyalások során (1939. október 12-én, a Kreml „György” termében), milyen beszélgetés zajlott le Juho Kusti Paasaviki (a finn delegáció vezetője) és Sztalin között, amikor Paasaviki visszautasította a szovjetek finn területek átadására vonatkozó követelését, többek között a Hanko félszigeten lévő támaszpont iránti igényüket.

Paasaviki kijelentette, hogy Hanko átadása szóba sem jöhet, mert megsértené Finnország semlegességét, majd hozzátette: „*Finnország legnagyobb biztonsága, a semlegességében rejlik*”. Sztalin válasza így hangzott: „*BIZTOSÍTHATOM, HOGY EGY OLYAN KIS ORSZÁG SEMLEGESSÉGE, MINT AZ ÖNÖKÉ, MIT SEM SZÁMÍT*”.

Sztalin fenyegetése 1939. november 30-án realizálódott! Hadüzenet nélkül, 25 szovjet hadosztály, 2400 harcjárművel, 3500 löveggel és 1600 repülőgéppel, valamint a Fehér-tengeri, Ladoga-tavi és a Balti-tengeri flotta támogatásával rárontott a finnekre, Helsinkit lángtengerbe borították, de csak további jelentős erők és eszközök bevonásával voltak képesek térdre kényszeríteni a finneket.

Hruscsov szerint: egy millió (!) katonát, 1000 repülőgépet, 2300 harckocsit és páncélozott harcjárművet veszítettek ebben a háborúban.

A finnek elleni - hadüzenet nélküli - szovjet agressziók (1917-ben és 1939-ben) kísértetiesen hasonlítottak a hazánk ellen '56-ban elkövetett agressziójukhoz. A szovjet vezetők változtak, Lenin és Sztalin helyett Hruscsov lépett a színre, és Helsinkéhez hasonlóan, Budapestet rombolták le az agresszorok. Lehetséges, hogy a jövőre vonatkozóan is hasznos tanulságul szolgálnak ezek a történelmi példák...

II.

A SZOVJET KORMÁNY „MANŐVEREI” 1956-BAN

A 3. §-ban kidolgozott *katonai értékelés* (elemzés) előtt, meg kell ismerkednünk Hruscsov, valamint a szovjet kormány tevékenységével, mivel igazolható, hogy október 23-át megelőző időszakban döntött arról, hogy semmibe véve Magyarország szuverenitását és a Varsói Szerződéshez (VSZ-hez) való tartozását, csapatokat irányít hazánk területére, mindennemű egyeztetés, megbeszélés, figyelmeztetés vagy bejelentés mellőzésével.

Az a tény, hogy a Batov-féle szovjet hadosztályok már október 23-án 19.45-kor parancsot kaptak a szovjet-magyar határ átlépésére, azt jelenti, hogy a szovjet kormánynak napokkal 23-a előtt meg kellett beszélni ezt a kérdést, a döntést hozatal végett. A szovjet Védelmi Minisztériumban pedig, ki kellett dolgozni és az érintett alakulatok felé továbbítani, a mozgósításra és feladatmegszabásra vonatkozó intézkedéseket. A csapatoknak szintén idő kellett a személyi állomány felkészítésére és az anyagi biztosításra (üzemanyag, lőszer, élelmiszer, gyógyszer, térképek, tartalék-

alkatrészek, stb., stb.), amelyek végrehajtása még sztahanovisták bevonásával sem oldható meg három napon belül.

Ha a kormányülés és a Védelmi Minisztérium munkája csupán egy-egy napot vett igénybe, akkor is kijelenthető, hogy Hruscsov már a forradalom kitörése előtt (öt-hét nappal) döntött (kormányával, valamint az SZKP KB PB tagjainak egyetértésével), hogy csapatokat küld Magyarországra.

Ezzel a tétével (valójában) „*orránál fogva vezette*” Mao Ce-tungot, Titot és a VSZ tagállamainak vezetőit, más szavakkal kifejezve: otromba módon hazudott barátai, majd pedig a szabad világ közvéleménye előtt. Ezt a hazugság halmazt bővítették mindazok a különböző nemzetiségű közéleti személyek, akik a szovjet rendszerrel és vezetőivel szimpatizáltak, illetve a lekötelezettek vagy beszervezettek táborába tartoztak.

III.

A SZOVJET KORMÁNY KÉTSZÍNŰ POLITIKÁJÁT ÉS HAZUGSÁGAIT BIZONYÍTÓ KORABELI ANYAGOK

a./ SZOVJET KORMÁNYNYILATKOZAT

Moszkva, 1956. október 30.

A TASZSZ közleménye:

A Szovjet Szocialista Köztársaságok Szövetsége külkapcsolatainak megingathatatlan alapja volt és maradt az összes államok békés egymás mellett élésének, barátságának és együttműködésének politikája.

E politika legmélyebben és legkövetkezetesebben a szocialista országok kölcsönös kapcsolataiban jut kifejezésre.

A szocialista nemzetek nagy közösségéhez tartozó országok, amelyeket a szocialista társadalom felépítésének közös eszméi és a proletár nemzetköziség elvei egyesítenek, kölcsönös kapcsolataikat csakis a teljes egyenjogúságnak, a területi integritás tiszteletben tartásának, az állami függetlenségnek és szuverenitásnak, az egymás belügyeibe való be nem avatkozásnak elveire építhetik.

Ez nemcsak hogy nem zárja ki, hanem ellenkezőleg, feltételezi a szocialista közösséghez tartozó országok szoros testvéri együttműködését, kölcsönös segítségét gazdasági, politikai és kulturális téren.

A népek egyenjogúak

A második világháború és a fasizmus szétzúzása után ezen az alapon épült fel, erősödött és bizonyította be Európa és Ázsia több országában nagy életerejét a népi demokratikus rendszer.

Az új rendszer kialakulásának és a társadalmi viszonyok mélyreható forradalmi átalakulásának folyamatában nem kevés nehézség, megoldatlan feladat és közvetlen hiba volt a többi között a szocialista országok kölcsönös viszonyában. A rendellenességek és hibák következtében *lekicsinyelték az egyenjogúság elvét* (kiemelés: B. I.) a szocialista államok viszonyában.

A Szovjetunió Kommunista Pártjának XX. Kongresszusa a leghatározottabban elítélte ezeket a rendellenességeket és hibákat, és feladatul tűzte ki, hogy a Szovjetunió a többi szocialista országgal fenntartott kölcsönös viszonyában következetesen meg kell valósítani a népek egyenjogúságának lenini elveit (Sic!).

A XX. Kongresszus kimondotta, hogy teljes egészében tekintetbe kell venni az új élet építésének útjára lépett minden egyes ország történelmi múltját és sajátosságait.

A szovjet kormány következetesen valóra váltja a XX. kongresszusnak a történelmi jelentőségű határozatait, amelyek minden szocialista állam *teljes szuverenitása fenntartásának megingathatatlan alapján* (kiemelés: Justitia Bizottság) megteremtik a feltételeket a szocialista országok barátságának és együttműködésének további erősítésére.

Mint ahogy a legutóbbi események megmutatták, szükségessé vált, hogy megfelelő nyilatkozatot tegyenek közzé, amely megvilágítja a Szovjetunió álláspontját a többi szocialista országgal fenntartott kölcsönös viszonyáról, elsősorban gazdasági és katonai téren.

A szovjet kormány kész megvitatni a többi szocialista ország kormányával azokat az intézkedéseket, amelyek biztosítják a szocialista országok gazdasági kapcsolatainak további fejlesztését és erősítését avégett, hogy kiküszöbölje a gazdasági kapcsolatainak a nemzeti szuverenitás, a kölcsönös előnyök és az egyenjogúság elve megsértésének bármiféle lehetőségeit (kiemelés: Justitia Bizottság).

Ezt az elvet ki kell terjeszteni a tanácsadókra is. Ismeretes, hogy a Szovjetunió az új társadalmi rend kialakulásának első időszakában a népi demokratikus országok kormányainak kérésére bizonyos számú szakembert - mérnököket, mezőgazdászt, tudományos dolgozót, katonai tanácsadót - küldött ezekbe az országokba. A szovjet kormány az utóbbi időben *több ízben felvetette a szocialista államok előtt tanácsadói visszahívásának kérdését* (kiemelés: Justitia Bizottság). (Sic!)

Mivel az utóbbi időben a népi demokratikus országokban a gazdasági és a katonai építés összes területein felnőttek a saját szakképzett nemzeti káderek, a szovjet kormány szükségesnek tartja más szocialista államokkal együtt megvizsgálni azt a kérdést, vajon célszerű-e a szovjet tanácsadók további ott-tartózkodása ezekben az országokban.

Katonai téren a Szovjetunió és a népi demokratikus országok kölcsönös viszonyának fontos alapja a Varsói Szerződés, amely alapján a szerződés aláírói megfelelő politikai és katonai kötelezettségeket vállalnak, a többi között azt a kötelezettséget, hogy megteszi „a szükséges összehangolt intézkedéseket védelmi készségük megszilárdítására, hogy megóvják népeik békés munkáját, szavatolják

határaik és területük sérthetetlenségét és biztosítsák az esetleges agresszió elleni védekezést” (Sic!). (Kiemelés: Justitia Bizottság)

A szovjet kormány kész megvizsgálni...

Ismeretes, hogy a Varsói Szerződés és a kormánymegállapodások értelmében itt tartózkodó szovjet egységek állomásoznak a Magyar és a Román Köztársaságban (Sic!). A Lengyel Köztársaságban (Sic!) a szovjet csapategységek a potsdami négyhatalmi megállapodás és a Varsói Szerződés alapján állomásoznak. Más népi demokratikus országokban nincsenek szovjet csapategységek.

A szovjet kormány a szocialista országok kölcsönös biztonságának biztosítása céljából kész megvizsgálni a Varsói Szerződésben részt vevő többi szocialista országokkal az illető országok területén tartózkodó szovjet csapatok kérdését. A szovjet kormány e tekintetben abból az általános elvből indul ki, hogy a Varsói Szerződésben részt vevő egyik vagy másik állam csapatainak elhelyezése a Varsói Szerződésben részt vevő valamely más állam területén a szerződés összes tagállamai között létrejött megegyezés alapján történik, és csakis annak az államnak a beleegyezésével, amelynek területén az illető állam kérésére e csapatok tartózkodnak (kiemelés: Justitia Bizottság).

A szovjet kormány hajlandó kivonni alakulatait...

A szovjet kormány szükségesnek tartja, hogy nyilatkozatot tegyen a magyarországi eseményekről. Az események azt mutatják, hogy a magyar dolgozók, akik említésre méltó előrehaladást értek el a népi demokratikus rendszer alapján, jogosan vetik fel azt a kérdést, hogy a gazdasági együttműködés terén ki kell küszöbölni a meglévő komoly hibákat, hogy tovább kell fokozni a lakosság jólétét, hogy harcolni kell az államapparátusban megmutatkozó bürokratikus eltévelyedések ellen. A dolgozóknak ehhez a jogos és haladó mozgalmához azonban sötét, reakciós és ellenforradalmi erők csatlakoztak, amelyek a dolgozók egy részének elégedetlenségét arra akarják felhasználni, hogy aláássák az országban a népi demokratikus rendszer alapjait, és visszaállítsák a régi földesúri-kapitalista rendet.

A szovjet kormány az egész szovjet néppel együtt mélységesen sajnálja, hogy a magyarországi események vérontáshoz vezettek.

A szovjet kormány a magyar kormány kérésére hozzájárult ahhoz, hogy a szovjet katonai alakulatok vonuljanak be Budapestre avégett, hogy a magyar néphadseregnek és a magyar karhatalmi szerveknek segítséget nyújtsanak a városban a rend helyreállításához.

A szovjet kormány szem előtt tartva, hogy a szovjet alakulatok további magyarországi tartózkodása ürügyül szolgálhat a helyzet fokozottabb kiélesedésére, utasítást adott a katonai parancsnokságnak, hogy vonja ki a szovjet katonai alakulatokat Budapestről, mihelyt ezt a magyar kormány jónak látja.

Ugyanakkor a szovjet kormány kész tárgyalásokba bocsátkozni a Magyar Népköztársaság kormányával és a Varsói Szerződésben részt vevő más államok kormányaival a szovjet csapatok magyarországi tartózkodásáról (kiemelés: Justitia Bizottság).

A népi demokratikus Magyarország szocialista vívmányainak védelme az adott pillanatban a munkások, a parasztok, az értelmiség és az egész dolgozó magyar nép legfőbb és szent kötelessége.

b./ KÍNAI KORMÁNYNYILATKOZAT

Peking, 1956. nov. 1.

Az Új-Kína hírügynökség közleménye szerint, a Kínai Népköztársaság kormánya a következő nyilatkozatot tette a Szovjetunió kormányának október 30-i nyilatkozatáról.

A Kínai Népköztársaság kormánya úgy véli, hogy a Szovjetunió kormányának ez a *nyilatkozata helyes* (kiemelés: Justitia Bizottság). Fontos jelentősége van a szocialista országok közötti kölcsönös kapcsolatokban elkövetett hibák kijavítása és a szocialista országok közötti egység megszilárdítása szempontjából.

A Kínai Népköztársaság úgy véli, hogy az öt elv, mégpedig *az állami szuverenitás és a területi épség tiszteletben tartása, a meg nem támadás, az egymás belügyeibe való be nem avatkozás, az egyenjogúság és a kölcsönös előny* (kiemelés: Justitia Bizottság), valamint a békés egymás mellett élés kell hogy az egész világ országai között a kölcsönös viszony megteremtésének és fejlesztésének alapja legyen (Sic!).

Minden szocialista ország független és szuverén állam. A szocialista országok csak ily módon érhetik el az igazi testvéri barátságot és a szolidaritást a kölcsönös segélynyújtás és együttműködés révén. Így érhetik el céljukat: a közös gazdasági fellendülést.

Mint a Szovjetunió kormányának nyilatkozata rámutat, a szocialista országok közti viszonyban hibák is voltak. Ezek a hibák egyes szocialista országok közti félreértésekre és elidegenedésre vezettek. A félreértések és elidegenedés miatt *néhány feszült helyzet is keletkezett* (kiemelés: Justitia Bizottság).

A nyilatkozat utalt az 1948/49. évi jugoszláviai eseményekre, majd a lengyelországi eseményekre. A szovjet kormány október 30-i nyilatkozatában késznek nyilatkozott arra, hogy a kölcsönös kapcsolatok kérdéseit baráti tárgyalások útján oldja meg a többi szocialista országgal a teljes egyenjogúság, a területi épség, az állami függetlenség és szuverenitás és az egymás belügyeibe való be nem avatkozás elvei alapján (Sic!). Ez a fontos lépés kétségtelenül elő fogja segíteni a félreértések megszüntetését a szocialista országok közötti barátság és együttműködés megszilárdításához.

A Kínai Népköztársaság kormánya megjegyzi, hogy a legutóbbi események során *a lengyel és a magyar nép követelte a demokrácia, a függetlenség és az egyenlőség szilárdítását, a nép anyagi jólétének fokozását, és úgy véli, hogy ezek a követelések teljesen helyesek* (kiemelés: Justitia Bizottság).

A nyilatkozat a továbbiakban rámutat: az igen csekély számú reakciós elem elleni harcban a legszélesebb néptömegek tömörülésének kérdése nemcsak egy szocialista országot érintő kérdés, hanem olyan kérdés, amely méltó sok szocialista ország, ezek között a mi országunk figyelmére is. (Sic!)

Megjegyzés: mindkét kormánynyilatkozat a mellébeszélések, féligazságok és a közvélemény megnyugtatót szolgáló, szemforgató, ködös ígéretések (triviális fogalmak) halmazát tartalmazza.

A kormányszintre emelt hazugságpolitika etalon példájaként értékelhető a szovjet és kínai kormánynyilatkozat, különös tekintettel arra, hogy mind a szovjet, mind pedig a kínai kormány tisztában volt azzal, hogy a katonai gépezet már napok óta mozgásba lendült, és csupán egy hazaáruló (Kádár János) „megdolgozására”, valamint Zsukov és Konyev marsallok intésére várnak, hogy a megkezdett agresszió kibővítését jelző harckocsik dübörgése és lövegek dörgése betöltse Budapest, Debrecen, Pécs, Szolnok, Győr és más helységek levegőjét.

c./ A KÉPMUTATÁS ÉS A HAZUDOZÁS „NEMZETKÖZI SZINTŰ” NAGYMESTEREI

1956. április 29.

Andropov (Jurij Vlagyimirovics) a Szovjetunió magyarországi nagykövete jelentette az SZKP KB-nak (Számjeltávirat, „Szigorúan titkos” jelzéssel): *„Véleményünk szerint a magyar elvtársak azzal, hogy Révainak és különösen Kádárnak a Politikai Bizottságba való beválasztása mellett határozta, komoly engedményt tesznek a jobboldali és demagóg elemeknek, nyilván arra számítva, hogy ezzel tompíthatják az utóbbiak kritikáját”.*

1956. október 24.

Mikoján (Anasztaz Ivanovics) és Szuszlov (Mihail Andrejevics) számjeltávirata, az SZKP KB-nek, „Szigorúan titkos” jelzéssel): *„az MDP KV tagokkal beszélve kijelentettük, hogy ideérkezésünk célja segítséget nyújtani a magyar vezetésnek, különösen oly módon, hogy a szovjet csapatok részt vesznek a rendbontások felszámolásában, mégpedig súrlódások nélkül és közmegegyezésre. A magyar elvtársak, különösen Nagy Imre, ezt helyeslően elfogadták”.*

1956. október 28.

Szoboljev (Arkagyij Alekszandrovics), a Szovjetunió ENSZ képviselője az ENSZ Biztonsági Tanács ülésén kijelentette, hogy Magyarországon csekély számú ellenforradalmár fasiszta felkelése (Sic!) folyik, amelyet a magyar kormánynak el kell fojtani.

1956. október 28.

Az ENSZ Biztonsági Tanács ülésén, Koós Péter, Magyarország állandó képviselője (!!!) kijelentette, hogy Magyarország ellene van annak, hogy a Biztonsági Tanács napirendre tűzze a magyar kérdés vizsgálatát.

Megjegyzés: Koós Pétert november elsején leváltották, mert a külügyminisztériumban kiderítették, hogy az igazi neve Lev Konduktorov (szovjet állampolgár), és senkitől sem kapott felhatalmazást arra, hogy ellenezze az ENSZ BT Magyarországgal foglalkozó napirendjének vizsgálatát.

1956. október 28.

Szerov (Ivan Alekszandrovics), az Állambiztonsági Bizottság (KGB) elnökének jelentése A. I. Mikojának: *„Budapesten az új belügyminiszternél tegnap tartott értekezlet után újra dolgozni kezdtek a kerületi államvédelmi (ÁVH) és rendőri apparátusok. A provokáció elkerülésére az ÁVH-sokat rendőregyenruhába öltöztették”.*

1956. október 29.

Zsukov (Georgij Konsztantyinovics) szovjet védelmi miniszter rádió-nyilatkozata: *„A Szovjetunió nem küld újabb csapatokat Magyarországra, mert az ott állomásozó haderő elegendő ahhoz, hogy megfékezze a magyarországi zendülést”.* Ugyanekkor Lloyd brit külügyminiszter kijelentette, hogy értesülése szerint újabb szovjet csapatok érkeztek Magyarországra.

1956. október 31.

A budapesti szovjet nagykövetség közleménye szerint, a magyar légiereő repülőtereit a szovjet hadsereg páncéloseroőkkel vette körül abból a célból, hogy biztosítsa a Magyarországon tartózkodó szovjet csapatok állománya hozzátartozóinak és sebesültjeinek légi úton történő elszállítását.

1956. november 1.

Részlet,- Kádár János 21.52-kor sugárzott rádiónyilatkozatából: *„Népünk dicsőéges felkelése lerázta a nép és az ország nyakáról a Rákosi-uralmat, kivívta a nép szabadságát és az ország függetlenségét, amely nélkül nem lehet szocializmus. Büszkék vagyunk arra, hogy a fegyveres felkelésben, annak vezetésében becsülettel helyt álltunk, áthatva igaz hazaszeretettől, a szocializmus iránti hűségtől”.*

1956. november 2.

A bécsi rádió reggeli jelentéséből kitűnik, hogy újabb szovjet páncélos hadosztályok érkeztek Magyarországra. Szovjet részről kijelentették, hogy a csapatokkal a szovjet sebesültek, valamint a Magyarországon állomásozó szovjet csapatok családtagjainak kivonulását kívánják biztosítani.

1956. november 2.

Zorin (Valerian Alekszandrovics) szovjet külügyminiszter-helyettes nyilatkozata: *„Magyarországon, mint ismeretes, a Varsói Szerződés értelmében, továbbá a Magyar Népköztársaság kormányának kérésére tartózkodnak szovjet csapatok, mozgásuk pedig, ezeknek a megállapodásoknak megfelelően történik”.*

1956. november 3.

Szoboljev (A. A.) szovjet küldött cáfolta az ENSZ-ben, miszerint újabb szovjet fegyveres erők léptek volna Magyarország területére.

1956. november 4.

Zsukov (G. K.) magyarországi helyzetjelentése 12.00-kor: „Folyó év november 4-én, 6 óra 15 perckor (moszkvai idő szerint,) a szovjet csapatok megkezdték hadműveletüket a rend megteremtésére és a népi demokratikus hatalom helyreállítására Magyarországon.

Az előre kidolgozott (!!!) hadműveleti terv alapján (kiemelés: Justitia Bizottság) csapataink elfoglalták a reakció olyan fő vidéki támaszpontjait, mint Győr, Miskolc, Gyöngyös, Debrecen, valamint Magyarország más megyeszékhelyeit. Nagy Imre kormányának minden tagja bujkál. Felkutatásuk folyamatban van”.

1956. november 26.

Kádár János rádióbeszédéből: „Megígértük, hogy nem indítunk büntető eljárást Nagy Imre és barátai ellen múltbeli bűneikért, még ha később maguk is elismerik azokat. Tartani fogjuk magunkat ehhez az ígérethez”.

Stb., Stb., Stb., Stb., Stb., Stb., Stb., Stb., Stb., Stb., Stb., Stb., Stb., Stb., Stb.

.....

.....

.....

3.§.

A SZOVJETUNIÓ MAGYARORSZÁG ELLENI 1956-OS KATONAI INTERVENCIÓJA

I.

BEVEZETÉS

Közvetlen és közvetett és bizonyítékok alapján igazolható, hogy 1956-ban (október-november hónapokban) a Szovjetunió fegyveres agressziót követett el hazánkkal szemben, hadüzenet nélkül, mintegy 160-180-ezer főt számláló (lövész, tüzér, harckocsizó, műszaki, légideszánt, repülő, légvédelmi, híradó, belügyi, vegyvédelmi, stb.) csapatokkal hadműveletek sorozatát hajtotta végre, részben a polgári forradalmi erők, kisebb részben pedig, a Magyar Néphadsereg alakulatai és objektumai ellen.

II.

ALAPFOGALMAK

AGRESSZIÓ: a nemzetközi jogban egy állam erőszakos, főként katonai fellépése, egy másik állammal szemben. Adott körülményekben, agresszió minősül (het) egy állammal szembeni fenyegető (támadó) viselkedése. Agresszió számít az is, ha egy szuverén állam felségterületét idegen fegyveres erők szándékosan megsértik, és tiltakozás vagy felszólítás ellenére sem távoznak onnan.

AGRESSZOR: az erőszakos (fegyveres) támadó (agressziót kezdeményező) fél.

HÁBORÚ: az államközi (politikai, ideológiai, gazdasági, faji, vallási, stb.) konfliktusok fegyveres erőszakkal történő megoldása.

HÁBORÚS BŰNCSELEKMÉNY: a polgári lakosság elleni erőszak, a háborús fosztogatás, a bűnös hadviselés, a harctéri fosztogatás, a fegyverszünet megszegése, a hadikövet elleni erőszak, a vöröskereszttel való visszaélés és külön jogszabályokban meghatározott egyéb bűntettek. *A HÁBORÚS BŰNCSELEKMÉNYEK BŰNTETHETŐSÉGE NEM ÉVÜL EL!*

HADMŰVELET: a fegyveres erők tevékenységének egyik formája, cél, hely és idő szerint összehangolt csapások és manőverek összessége, egy meghatározott (kitűzött) hadműveleti feladat teljesítése érdekében.

FEGYVERES KÜZDELEM: a háború sajátos ismérve, a hadviselő felek katonai szervezetei között lezajló harctevékenységek, meghatározott célok teljesítés érdekében.

III.

A SZOVJET KATONAI INTERVENCIÓ, A NEMZETKÖZI

KATONAPOLITIKAI HELYZET FÜGGVÉNYÉBEN

1./ A szovjet katonai felderítési adatok birtokában Hruscsovék már *szepemberben* „észlelték”, hogy valami készülöben van Egyiptom ellen, ezért megtették a szükségesnek látszó lépéseket a közel-keleti események „kezelésére”.

Nem volt nehéz a felderítés feladata, mivel 1956. szeptember 13-án, Menachem Begin izraeli politikus (1977-1983 között miniszterelnök), a Herut Párt HERUT c. lapjában „elkotyogta”, hogy: *„Ha létre jön a nyugati hatalmak közös akciója Egyiptom ellen (a Szezei-csatorna 1956. július 29-én történt államosításának megtorlása céljából), akkor Nasszer elnöknek pár nap alatt vége lesz”.*

Természetesen nem csupán ez volt az egyedüli információ az Egyiptom elleni agresszió valószínűsítésére, hanem azok az ügynöki, légi, hadászati rádió(-elektronikai) és számtalan más felderítési adatok, amelyek alapján a szovjetek kidolgozhatták többvariációs terveiket a várható helyzet kiaknázására. Készen álltak arra, hogy - adott esetben -, katonai erővel is „megsegítik” Egyiptomot, az imperialisták agressziója ellen. A segítség részben légi úton, részben haditengerészeti erőkkel lett volna végrehajtható, de benne volt a nagy „sakkjátszmában” az is, hogy a szovjetek Közép-Európában, esetleg Nyugat-Európában újabb pozíciók (területek) megkaparintásával kárpótolják magukat, ha a Nyugat le lesz kötve Egyiptommal. Hruscsov nem felejtette el azt a híressé vált sztalini mondást, miszerint: *„A zsákmány azé, aki megszerzi!”.*

Ennek érdekében nagyszabású előkészületeket tettek a szárazföldi erők harckészségének és harckészültségének fokozására, tartalékokkal, lőszerrel és üzemanyagokkal való ellátására, hogy adott esetben késedelem nélkül mobilizálhatóak legyenek harctevékenységek végrehajtására.

Mindezek a készülődések rendkívül nagy titokban folytak, de utólag rekonstruálni lehet a szovjet kormány és a katonai vezetés szándékát, a csapatok mozgási időpontja, felkészültsége, feltöltöttsége, mennyisége és összetételének elemzése segítségével.

2./ A Magyarországon állomásozó Különleges Hadtest személyi állománya szabadságolásának korlátozása, illetve beszüntetése szeptemberben megkezdődött! Mindez nem magyarázható a magyar belpolitikai helyzettel, mert sem szeptemberben, sem október első felében nem történt semmi olyan esemény hazánkban, amely katonai erők harckészültségének megerősítését igényelte volna, sőt még a honvédségnél vagy a rendőrségnél sem léptettek életbe semmilyen korlátozó vagy megerősítő intézkedéseket.

Hruscsov és harcedzett katonai stratégiái, Zsukovval az élükön, úgy ítélték meg, hogy az adott helyzetben (óvatosan és sokrétűen álcázva) meg lehet kezdeni csapataik nyugati irányba történő átcsoportosítását, és egy kedvező pillanatban (a váratlansági tényezőt kihasználva) érvényesíteni lehet a nyugati államok szárazföldi erőihez viszonyított - nyomasztó nagyságrendű - erőfölényüket (élőerőben, harckocsikban, páncélozott szállító-járművekben és tüzéségi eszközökben).

Ezzel a hruscsovi „megközelítési” taktikával, néhány évvel később újra találkozik a világ, a Karib-tengeri krízis kirobbanása során (1962. október 22-én), amikor a Kubába („lopva”) átszállított „föld-föld” típusú rakétakomplexumok és szovjet katonák jelenlétére fény derült. Visszatérve földrészünkre és '56 őszére, október közepéig mintegy 110-120 szovjet hadosztály állt ugrásra készen, hogy Európában vagy (esetleg) a Közel-Keleten akcióba lendüljön. Az európai főhadiszíntérnek számító ún. Északi Hadsereg Csoportnál,- Lengyelország - NSZK - BENELUX államok irányában: 80-90, a Déli Hadsereg Csoportnál pedig, az ún. „másik irányban” Ausztria -Olaszország + Ausztria - Franciaország felé: 30-40 hadosztály állt mentre és bevetésre készen, a seregtestek első és (részben) a második lépcsőiben.

Egy Európában lezajló VSZ - NATO összecsapásnál ezek az erők kiegészültek volna a lengyel, NDK, csehszlovák, magyar, bolgár és román haderők kijelölt csapataival. Ebben az időszakban a Magyar Néphadsereg létszáma 200 ezer fő körül mozgott, és gyatra felszerelése ellenére, jelentős erővel, valamint több tízezer hősi halottal járult volna hozzá a szovjetek kalandjához.

A szovjet haderő béke-létszáma megközelítette az 5 milliót (!), de e mellett, kb. 25 millió (!) kiképzett tartalékkal is számolhattak. Tekintettel arra, hogy hadászati bombázóerőik, légi szállító kapacitásuk és haditengerészeti erőik nem voltak egy „súlycsoportban” a NATO, valamint a nyugati blokkhoz tartozó államokkal, ezért a Közel-Keleten kirobbant fegyveres összecsapásokba való beavatkozási szándékuk kiszivárogtatása csupán a fenyegetés, az ígéretés és a blöffölés sajátos keverékét képezte, de figyelemelterelési funkciója teljesítésével, a szovjet szárazföldi erők csapatainak szándékát, valamint mozgását (csoportosítását) is álcázta.

3./ A szovjet kormány utasítására, 1956. október 23-án 19.45-kor (!), a Kárpáti Katonai Körzet parancsnoka (P. I. Batov hadseregtábornok) harci riadót rendelt el, és parancsot adott egy lövész és egy gárdahadosztály részére, hogy Csap-Beregszász-Nagyszőlős térségében lépjk át a szovjet-magyar határt, és vonuljanak a Szolnok-Abony, Hatvan-Jászberény körzetekben kijelölt gyülekezési körletükbe.

Valójában: a magyar határ megsértése, és fegyveres erők beözönlése hazánk területére már agresszióknak minősül, függetlenül attól, hogy harctevékenységgel vagy harctevékenység nélkül zajlott le az akció, mivel egy szuverén állam felségterületének ilyen jellegű (durva) megsértése teljes mértékben kimeríti a fegyveres erőkkel történő (közvetlen) fenyegetés kritériumát, az érdekelletétek feloldásának fegyverekkel való megoldását.

4./ 1956. október 24-én hajnalban, a Lascsenko (Pjotr Nyikolajevics) altábornagy parancsnoksága alatt álló un. Különleges hadtest csapatai Székesfehérvárról bevonultak Budapestre, és konkrét harctevékenységet kezdeményeztek a Budapesten lévő egyes forradalmi erők és a hozzájuk csatlakozott katonák ellen, akik egy-egy objektum körzetében szerveződtek és felléptek a Rákosi-Gerő-féle rezsim népiirtó és népníró politikájával szemben.

A különleges hadtest csapatainak Budapestre vezénylését nem előzte meg sem a kormány, sem a parlament állásfoglalása, illetve a szovjet kormány felé történő felkérése.

Hruscsovék feltételezték, hogy a harckocsik „puszta” megjelenése Budapest útjain, elegendő lesz a forradalmi tömegek lecsendesítésére, a rendcsinálás ürügyén beérkező szovjet hadosztályokat pedig,- virágésővel fogadják az állampolgárok.

Optimizmustól sugárzó, derülátó nézeteiket arra alapozták, hogy 1953. június 17-én, a berlini felkelést (megmozdulást) Csujkov (Vaszilij Ivanovics) hadseregtábornok csapatai kevés veszteséggel és 2-3 nap elteltével, teljes mértékben felszámolták.

Lidérces álmukban sem láttak olyan ellenállást, amelyek bekövetkeztek október 24-én, hajnalban, Budapest számos pontján, majd napokon át,- hasonló intenzitással ismétlődtek. A virágcsokrok helyett ugyanis benzines palackokat dobáltak a harckocsikra, és a Pesti Srácok példátlan elszántsággal, halált megvető bátorsággal, silány fegyverekkel szálltak szembe, az állig felfegyverzett elit alakulat harcosaival és meghátrálásra kényszerítették a betolakodókat.

A szovjet kormány nem számolt a magyar párt, állami és katonai vezetés dilettantizmusával, a legfelsőbb vezetők minden képzeletet felülmúló gyávaságával, valamint a néptömegek aktív, vagy passzív ellenállásával. Érdeemes megemlíteni, hogy az első puskalövésre úgy elszaladtak a nagy marxista hősök (szinte kivétel nélkül minden egyes vezető), hogy meg sem álltak a Szovjetunióig, Csehszlovákiáig vagy Romániáig. Egyetlenegy sem állt ki hön szeretett pártja (vagy a pártházak) védelmére, azok pedig, akik nem mentek külföldre, megbújtak otthon, rokonoknál vagy ismerősöknél.

A szovjet kormány és a katonai vezetés azt is figyelmen kívül hagyta, hogy a huzamosabb ideig Magyarországon tartózkodó különleges hadtest katonái, (megismervén népünket és a forradalmárok célkitűzéseit) nem kifejezett kirobbanó lelkesedéssel teljesítették előljáróik parancsát, nem volt ritkaság a parancsmegtagadás sem, dezertálás is előfordult soraikban, sőt voltak olyanok is, akik fegyverekkel és lőszerrel segítették a forradalmárokat.

Mindezek hozzájárultak ahhoz, hogy a szovjet tervek végrehajtását mozgató fogaskerekek közé homokszemek sokasága került, és október vége felé már

nyilvánvalóvá vált a szovjetek erkölcsi-politikai veresége, valamint a forradalmi erők egyértelmű harcászati (helyi értékű, de a szovjeteken maradandó sebet ütő) sikere.

5./ A szovjetek (a különleges hadtest) Budapestre történő behívása Hegedűs András (akkori) miniszterelnök szerint, Gerő Ernő javaslatára történt október 23-án, a késő esti órákban, az Akadémia utcai MDP székházban tartott Központi Vezetőség ülésén. Gerő,- Hegedűs szerint: *„telefonon beszélt a szovjet nagykövettel vagy Moszkvával”*. Más információk arról szóltak, hogy Marosán György hívta be a szovjeteket, és erről a „karakánnak” tartott lépéséről - a közismert „hordószónok” -, számos fórum előtt, a mellét döngetve dicsekedett, az alábbiakat hangoztatva: *„Itt áll Önök előtt az az ember, aki behívta a szovjeteket, a szocialista rendszer védelmére!”*.

Mindkét állítás a valóság meghamisítását, és a történések szándékos összekuszálását jelenti. A szovjeteket (miként az bizonyítást nyert) nem kellett behívni, mert részben már bent voltak, részben pedig - újabb erőkkel -, özönlöttek be a határainkon.

Október 23. 17.00-kor, Tyihonov altábornagy, Bata István honvédelmi miniszter mellé beosztott szovjet katonai főtanácsadó, Bata Istvánnak, Tóth Lajos és Kovács István vezérőrnagyoknak, valamint Szűcs Miklós ezredesnek feltette a kérdést, hogy van-e kifogásuk az ellen, ha szovjet csapatok vonulnak be Budapestre. Mivel ellenvélemény nem hangzott el, Tyihonov felhívta Antonov hadseregtábornokot, a VSZ vezérkari főnökét, hogy irányítsák Budapestre a különleges hadtest egy részét. Még aznap este, a HM-be érkezett egy szovjet katonai törzs Malinyin (Mihail Szergejevics) hadseregtábornok vezetésével, aki a szovjet hadsereg vezérkari főnökének első helyettese volt.

Vagyis: a Kremlben már döntöttek a katonai bevonulásról, a „mellékszereplők” pedig, az intervenció mindkét fázisában, csupán dróton rángatott figurák voltak Hruscsov és Zsukov színpadán.

6./ Október 27-én a Magyar Népköztársaság Elnöki Tanácsa által megválasztott új kormány elnöke: Nagy Imre, haladéktalanul lépéseket tett a fegyveres összetűzések megszüntetésére, a rend helyreállítására, és a szovjet csapatok Budapestről való kivonására. Nagy Imre számos Andropovnak (Jurij Vlagyimirovics), a Szovjetunió budapesti nagykövetének címzett, írásos, valamint szóbeli tiltakozása ellenére felgyorsult a szovjet csapatok beözönlése az ország területére, miközben a szovjet kormánynyilatkozat (október 30-án) azt rögzítette, hogy a csapatok kivonása azonnal megkezdődik, ha a magyar kormány ezt kéri. Andropov azzal „áltatta” Nagy Imrét, hogy a beérkező szovjet fegyveres erők a kivonuló csapatok biztosítási feladatait látják el.

7./ A háborús állapot tényét megerősíti Nagy Imre miniszterelnöknek a Szabad Kossuth Rádió Budapest és a Szabad Petőfi Rádió Győr hullámhosszain elhangzott felhívása 1956. november 4. 05.20-kor, amelyben ismertette, hogy:

„Ma hajnalban, a szovjet csapatok támadást indítottak fővárosunk ellen azzal a nyilvánvaló szándékkal, hogy megdöntsék a törvényes magyar kormányt. Csapataink harcban állnak! A kormány a helyén van! Ezt közlöm az ország népével és a világ közvéleményével!”.

Meg kell jegyezni, hogy a Honvédelmi Minisztérium vezetőinek, valamint Budapest Katonai Parancsnokának (Király Béla vezérőrnagynak) a hazaárulás tényét is kimerítő bűnének minősül, hogy a miniszterelnök rádiószózatát nem követték konkrét katonai parancsok kiadása a csapatok és a nemzetőrség felé. A katonai vezetők gyávaságból, árulásból és/vagy a szovjetekkel való kollaborálásból vizsgáztak „jelesre”. Ezek közé sorolható: Bata István vezérezredes, Janza Károly altábornagy, Hazai Jenő vezérőrnagy, Uszta Gyula vezérőrnagy, Kovács István vezérőrnagy, Tóth Lajos vezérőrnagy, Szűcs Miklós ezredes és „hasonszőrű” társaik.

Mindezek ellenére, számos helyen súlyos harcok alakultak ki a szovjet intervenciók, és a magyar forradalmárok között, amelybe kisebb erőkkel bekapcsolódtak a Magyar Néphadsereg fegyveres erői is.

Szovjet részről a forradalmár csoportok és a Néphadsereg alakulatai elleni fegyveres fellépés (hadművelet, harctevékenység, fenyegetés, blokád, megtévesztés, stb.) tényét egyértelműen bizonyítják Zsukov (Georgij Konsztantyinovics), a Szovjetunió marsalljának, honvédelmi miniszterének 1956. november 4. 12.00-tól 1956. november 10. 09.00-ig készített (összesen 10 darab) „SZIGORÚAN TITKOS!” minősítésű JELENTÉSE, a magyarországi harctevékenységek helyzetéről. A Zsukov-féle „SZT” jelentések 12 példányban készültek (Bulganyin, Kaganovics, Malenkov, Molotov, Szaburov, Hruscsov, Vorosilov, Pervuhin, Szuszlov, Furceva, Beljajev, Brezsnyev, Sepilov, Szernyik, Arisztov, Poszpjelov kaptak belőle).

A Zsukov jelentésekben szereplő kifejezések („szovjet csapatok hadművelete, - előre kidolgozott hadműveleti terv alapján, - csapataink elfoglalták, - csapataink ultimátumot adtak át, - a magyar csapatok főbb helyőrségeit körülzárták, - csapataink rohamra indultak, - csapataink megszállták, - birtokukba vették, - csapataink teljes egészében elfoglalták, - katonai igazgatást vezettünk be, - nagy mennyiségű lőfegyvert, harci technikát és lőszeret zsákmányoltak, - kétórás tüzérségi előkészítést hajtottak végre, - foglyul ejtették”, - stb., stb.) döntő többsége csak háborúval, illetve harctevékenységgel kapcsolatos jelentésekben, leírásokban, közleményekben vagy katonai szakirodalmakban használatosak (zsákmányszerzés, tüzérségi előkészítés, hadművelet, megszállás, stb., stb.).

A felsorolt tényadatok semmilyen kétséget nem hagynak annak a megítélhetőségében, hogy 1956-ban a Szovjetunió fegyveres agressziót követett el hazánk ellen, és brutálisan eltiporta forradalmunkat.

IV.

HÁBORÚS BŰNÖK

Tanúkkal és dokumentumokkal bizonyítható, hogy a szovjet intervenciók számos esetben követtek el háborús bűnöket vétlen polgári lakosokkal, fegyveres forradalmárokkal, valamint fogságba esett katonákkal szemben.

Háborús bűnnek minősül:

- a fogságba esett személyek kínzása és/vagy kivégzése;

- a fogságba esett személyek kiharcolása a Szovjetunióba;

- a kórházak, mentőautók és/vagy fegyvertelen házak lövetése .

Háborús bűnök kategóriájába tartozik a békés tüntetők elleni lőfegyverek használata, amelyet megfélemlítés és megtorlásként alkalmaztak a szovjetek segítségével felfegyverzett karhatalmisták (pufajkások). Meg kell említeni, hogy a karhatalom megszervezésének első időszakában a karhatalmisták közösen (valamint összehangolt tervek alapján) járőröztek Budapesten és az ország számos területén.

A szovjet szuronyok jelenléte és támogatása nélkül, a karhatalmisták nem mertek volna olyan brutálisan fellépni a fegyvertelen polgárokkal szemben, mint tették azt az ország számos pontján, Kádár, Apró, Münnich, Marosán vagy Biszku „főguruk” közvetlen vagy közvetett intézkedésére (sugallatára, bátorítására, parancsára).

Ha csak a Kossuth téren, október 25-én lezajlott vérfürdőre gondolunk, ahol szovjet katonák is jelen voltak, mindmáig tisztázatlan a parancsot kiadók személye, az elkövetők száma, többségük kiléte és hovatartozása. Szovjet részről érdemleges információ nem jelent meg ezzel kapcsolatba, holott kizárt dolog, hogy a helyszínen jelenlévők szovjet tisztak vagy közkatonák, ne készítettek volna igazoló jelentéseket az eseményekről és saját tevékenységükről.

A szovjet katonák egyes személyek ellen elkövetett háborús bűneiről részben szemtanúk, részben pedig túlélők nyilatkozataiból szerzett tudomást a közvélemény.

A Szovjetunióba történt deportálás tényét a „JELCIN-DOSSZIÉ” III. Fejezet, 8. pontja (Szerov és Andropov jelentése az SZKP Központi Bizottságának, Budapest, 1956. november 14.) az alábbiak szerint igazolja (kivonat a dokumentumból):

„A mai nap folyamán több ízben is felhívott Kádár és Münnich elvtárs (mindegyik külön-külön), s közölte, hogy a szovjet katonai hatóságok egy vasúti szerelvényen a fegyveres felkelésben részt vett magyar fiatalokat szállítottak a Szovjetunióba. Kádár és Münnich ezzel kapcsolatban kijelentették, hogy nem helyeslik az ilyen szovjet eljárást, mert szerintük ez kártette a magyar vasutasokat általános sztrájkra, és rontotta a belpolitikai helyzetet.

Münnich elvtárs azt kéri, hogy a szovjet csapatok parancsnoksága hivatalos sajtóközleményekben jelentse be, hogy Magyarországról senkit sem szállított és nem is fog szállítani a Szovjetunióba.

Ami vonalunkon utasítás ment arra, hogy a jövőben a letartóztatottakat zárt gépkocsin szállítsák, megerősített konvojjal.” (Sic!)

Aláírások: Szerov, Andropov.

Megjegyzés: Ez a dokumentum (levél) tipikus példája a hazugok közti párbeszédnek. Kádárt és Münnichet csupán az zavarta, hogy a vasutasok tudomást szereztek a deportálás tényéről. Münnich arra „kapacitálta” a szovjet katonai parancsnokságot, hogy tagadja le ország-világ előtt a deportálás tényét, Szerov viszont (Kádárékat semmibe véve) arra intézkedett, hogy a letartóztatottakat zárt gépkocsikban szállítsák ki a Szovjetunióba.

VI.

„KVÁZI” HÁBORÚS BŰNÖK ÉS BŰNÖSÖK (?)

Jogi értelemben, az itt részletezett bűnök még nem tartoznak a háborús bűnök kategóriájába, mégsem lehet elhallgatni ezeket, mert nem csak hazánk, de az egykori szocialista tábor többsége is elszenvedte azokat a borzalmakat, amelyek Lenin és társai honosítottak meg a Szoloveckij szigeteken lévő GULAG-okon, a rabok - *sajátos* - kivégzési (likvidálási) módszerének bevezetésével.

Arról van szó, hogy a bolsevikok,- a *vélt*, a *kreált* vagy a *valós* ellenségeik fizikai megsemmisítése során gyakran alkalmazták áldozataik esetében a kezek hátradrótozását, a tarkón-lövést, majd koporsó nélküli, arccal a föld felé, (az esetek többségében) jeltelen gödrökbe történő „elkaparásukat”.

Ez a kivégzési módszer járványszerű gyorsasággal terjedt el a Szovjetunióban (a GULAG szigetvilágban), Lengyelország egyes (a szovjetek által megszállt) területein, Jugoszláviában, valamint (egyes változatai) Kínában, Kambodzsában, Vietnámban, Bulgáriában, Észak-Koreában, Észak-Vietnámban, Romániában és az NDK-ban.

Magyarországra 1956 októberében érkezett el ez a „járvány”, ebben pusztult el a megtorlás időszakának több száz áldozata, köztük Nagy Imre, Maléter Pál, Dudás József, Szabó János és sokan mások.

A megtorlás egyes fázisainak végrehajtási módja, a letartóztatástól kezdve az áldozatok holttestének eltüntetéséig bezárólag, minden kétséget kizáróan arra utal, hogy szovjet „szakemberek” közreműködésével (irányításával) zajlottak le ezek az „akciók”, a magyarság történelme során ilyen jellegű megtorlás nyomai sem találhatók.

Az ellenséggel vagy az ellenféllel szembeni bosszúállás szovjetektől „importált”, és szovjet közreműködéssel megvalósított formáját honosította meg Kádár és bandája, a felelősség vállalásában mind az importálónak, mind pedig az exportálónak osztozniuk kell!

Ha mindezek - az eddig „szőnyeg alá seprert” büntettek -, a feledés homályába merülnek, akkor bármikor megisméltődhetnek, és a hasonló bűnök elkövetésére hajlamosakat nem tartja vissza a leleplezéstől vagy a számonkéréstől való félelem.

Talán az egykori Szovjetunió népeinek a legnagyobb érdeke, hogy fény derüljön ezekre az emberiség ellenes gonosztettekre (bárhol történtek is, és bárki volt az elkövető), hiszen ők szenvedtek a legtöbbet és a leghosszabb ideig a szadista bolsevik bandák terrorja alatt.

A Szovjetunióban alig volt olyan család, akit ne érintett volna az esztelen bolsevik terror: Molotovnak a felesége került a GULAG-ra, Posztrebisevnek (Sztalin titkárának) a feleségét kivégezték, Kaganovicsnak a testvérét lőtték agyon, Tuhacsevszkijt családotól likvidálták, Jagodát agyonverték, Trockij fejét egy jégcsákánnyal „lékelték” meg, és folytathatnánk a sort a többi ismert vagy kevésbé ismert, illetve ismeretlen személyek millióival, akik a bolsevik rendszer áldozatai voltak.

A SZOVJET INERVENCÍÓS ERŐK VEZETÉSE ÉS ÖSSZETÉTELE

MOSZKVA

ZSUKOV, GEORGIJ KONSZTANTYINOVICS, a Szovjetunió marsallja, honvédelmi miniszter

SZOLNOK

KONYEV, IVAN SZTYEPANOVICS marsall, a honvédelmi miniszter első helyettese,
a VSZ EFE főparancsnoka

SZÉKESFEHÉRVÁR DEBRECEN

MAMSZUROV, HADZSI U. D. BABADZSANJAN, AMAZASZP HACSATUROVICS

altábornagy, vezérezredes,

HDS parancsnok HDS parancsnok

TÖKÖL

LASCSENKO, PJOTR NYIKOLAJEVICS altábornagy, a KH parancsnoka

RÖVIDÍTÉSEK

AV=AKNAVETŐ, B=BOMBÁZÓ, EFE=EGYESÍTETT FEGYVERES ERŐK, GK=GÉPKOCSI, HDS=HADSEREG, HK=HARCKOCSI, HO=HADOSZTÁLY, KH=KÜLÖNLEGES HADTEST, LÉ=LÉGVÉDELMI, LÖV=LÖVEG, ÖJ= ÖNJÁRÓ, RE= REPÜLŐ, SZ=SZÁLLÍTÓ, V=VADÁSZ, VSZ= VARSÓI SZERZŐDÉS.

Megjegyzés: Az erő és eszköz adatok nem tartalmazzák a KH és HDS törzsek élőerőit és eszközeit, valamint az okt. 28-a után kivont (megbízhatatlannak ítélt) erőket. A feltüntetett adatok (a szovjet katonai vezetés konspirációja miatt) csupán orientáló értéket képviselnek, de az alábbi erőviszony még az - esetleges - pontatlanságai mellett is önmagáért beszél.

ERŐVISZONY TÁBLÁZAT

	LÉTSZÁM	HK+OJ	LÖV+AV	GK	LÉ.LÖV.	V.RE.	B.RE.	SZ.RE
SZOVJET/ MAGYAR	17:1	631:3	109:2	52:1	126:1	159:0	122:0	72:0

AZ INTERVENCÍÓBAN RÉSZVEVŐ SZOVJET ERŐK ÖSSZESÍTŐ TÁBLÁZATA

MEGNEVEZÉS	LÉTSZÁM	HARCKOCSI	LÖVEG	GÉPKOCSI	LÉGVÉ-	REPÜLŐ-
------------	---------	-----------	-------	----------	--------	---------

		+ ÖNJÁRÓ LÖVEG	+ AKNAVETŐ		DELMI LÖVEG	GÉP
2. gépesített gárdahadosztály	9 500	360	95	1 800	70	-
17. gépesített hadosztály	8 400	300	80	1 400	35	-
11. gépesített hadosztály	8 000	250	120	1 100	30	-
27. gépesített hadosztály	8 000	250	80	900	30	-
32. gépesített hadosztály	8 000	250	80	900	30	-
33. gépesített gárdahadosztály	7 500	232	95	845	44	-
35. gépesített hadosztály	8 000	250	80	900	30	-
31. harckocsi gárdahadosztály	5 500	420	85	650	25	-
39. gépesített hadosztály	8 000	250	80	900	30	-
70. lövész gárdahadosztály	6 400	180	65	760	35	-
60. légvédelmi tüzérhadosztály	3 200	25	-	250	110	-
61. légvédelmi tüzérhadosztály	3 000	25	-	220	85	-
7. légideszant hadosztály	4 550	285	65	720	46	32
31. légideszant hadosztály	5625	350	80	860	50	40
128. lövész gárdahadosztály	7 500	250	80	800	30	-

195. vadászrepülő gárdahadosztály	3 650	75	-	310	55	159
177. bombázóre-pülő gárdahadosztály	4 100	30	-	420	25	122

AZ INTERVENCIÓS SZOVJET ERŐK ÖSSZESÍTETT ADATAI

LÉTSZÁM	HK +ÖJ	LÖV+AV	GK	LÉ.LÖV	V.RE.	B.RE.	SZ.RE
108 925	3 782	1 085	13 735	760	159	122	72

4. §.

A S Z Á M L A

1. TÉTEL

A szovjet intervenciós erők tüzérségével, légierejével és harckocsijaival okozott károk Budapesten, Pécsen, Dunapentelén, Debrecenben, Miskolcon, Győrött, valamint a nyugati határsávban lévő mezőgazdasági területeken. Megrongált úthálózatok, katonai objektumok, repülőterek és vasútvonalak.

Részleteiben:

-ipari termelésben bekövetkezett károk.....~9,000 milliárd forint;

-kereskedelmet, raktárhálózatot és vendéglátóipart ért károk..~1,600 milliárd forint;

-Magyar Államvasutakat ért károk.....~0,400 milliárd forint;

-Budapesti és vidéki (harcokból eredő) épületkárok.....~1,000 milliárd forint;

ÖSSZESEN.....~12,000 milliárd forint

2. TÉTEL

A szovjet csapatok bevonulásának hírére beindult menekült áradat, amelynek egyenes következményeként mintegy 200 ezer állampolgárunk menekült külföldre. És ebben az esetben,- zömében olyan személyekről volt szó, akik életkorukat és képzettségüket tekintve a legaktívabb szellemi és fizikai munkaerő réteghez tartoztak. Ha egy főnél csupán 100 ezer forintos oktatási és szakképzési átlag-költségekkel számolunk, akkor 20 milliárd forintnyi veszteséggel számolhatunk.

3. TÉTEL

A 200 ezer főre felduzzasztott szovjet megszálló erők (beleértve a családtagokat is) ellátási költségei 35 évvel (420 hónappal) és személyenként havi 100 ezer forinttal számolva: ~ 8400 milliárd forint.

4. TÉTEL

A megszálló erők (és családtagjaik) számára felépített (berendezett) lakóházak, járulékos objektumok (iskolák, óvodák, kultúrtermek, raktárak, telephelyek, garázsok, műhelyek, stb., kb. 60 milliárd forint értékben.

5. TÉTEL

Becsült károk,- az úthálózat harci járművekkel történő rongálása következtében, a katonai repülőgépek gyakorló repülései okozta zajok miatti idegenforgalmi csökkenés következtében (Hajdúszoboszlón, Hévízen és a Balaton környékén lévő szállodákban), továbbá a gyakorlatokon felhasznált üzemanyagokra (gépjárművek, repülőgépek,) kb. 8 milliárd forint értékben.

1 - 5 TÉTELEK ÖSSZESÍTÉSE

$\sim 12 + 20 + \sim 8\ 160 + 60 + 8 = \sim 8\ 260$ milliárd forint.

ÖSSZEGZÉS: A szovjet *agresszió* ténye vitathatatlan, a *jóvátétel* jogossága sem vitatható! A jóvátételi összeg meghatározása, kifizetésének kezdeti, valamint befejezési időpontja, az eddig ismert nemzetközi gyakorlat szerint, az érintett állam gazdasági helyzetének a függvénye, és bizonyos idő elteltével, a gazdasági helyzet pozitív vagy negatív alakulásától függően, a törlesztendő összeg növelhető vagy csökkenthető, de el nem engedhető.

A Justitia Bizottság dolgozatában szereplő jóvátételi összegek (és felbontásuk) orientáló értékűek. Az 1. Tételben szereplő összegek a Magyar Népköztársaság Minisztertanácsa Tájékoztatási Hivatala „ELLENFORRADALMI ERŐK A MAGYAR OKTÓBERI ESEMÉNYEKBEN” c. kiadvány II-es kötetében, „Adatok az ellenforradalmi események következtében előállt veszteségekről és károkról” alcím alatt (136.-138. oldalak) található, és aligha lefelé kerekített összegekkel dolgoztak a szerzők.

A feltüntetett összegek forint értéke alatt az adott évben érvényes árfolyamérték értendő.

.....

.....

.....

MELLÉKLET:

1./ CD-lemezen 1956 októberi-novemberi képanyagok Budapest házairól, útjairól és tereiről.

FELHASZNÁLT IRODALMAK:

1./ A „JELCIN-DOSSZIÉ” , Szovjet dokumentumok 1956-ról, Századvég, 1956-os Intézet.

Budapest, 1993;

2./ A forradalom hangja, Századvég füzetek, Századvég Kiadó és a Nyilvánosság Klub közös kiadása. Budapest, 1989;

3./ 1956 SAJTÓJA, Kolonel Lap-és Könyvkiadó Kft. Budapest, 1989;

4./ 1956 SZOVJET SZEMMEL, ANNO KIADÓ, (dátum és helység nélkül);

5./ ELLENFORRADALMI ERŐK A MAGYAR OKTÓBERI ESEMÉNYEKBEN, I - IV kötet,

Kiadja Magyar Népköztársaság Minisztertanácsa Tájékoztatási Hivatala, (dátum és helység nélkül);

6./ AZ IGAZSÁG A NAGY IMRE ÜGYBEN, Századvégi füzetek 2, Századvég Kiadó és a

Nyilvánosság Klub közös kiadása, Budapest, 1989;

7./ Bokor Imre: Vörös vírus, Zala nyomda, Budapest, 1989;

8./ Földi Pál: EGY ELFELEJTETT HÁBORÚ, Anno Kiadó, MMII; (dátum és helység nélkül);

9./ David Irving: FELKELÉS, Gede testvérek Bt. Budapest, 2003.

10./ Leopold Jerzewski: Katyn, 1940. Babits Kiadó. 1990.

11./ Gosztanyi Péter: Föltámadott a tenger ... 1956. Népszava Kiadó Vállalat.